

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.I.35.212/2017/3.

A tanács tagjai: Dr. Hajnal Péter tanácselnök és előadó bíró; Dr. Heinemann Csilla bíró; Huszárné dr. Oláh Éva bíró

A felperes: felperes neve

A felperes képviselője: Dr. Vincze Tamás ügyvéd

Az alperes: Nemzeti Adó-és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság

Az alperes képviselője: Dr. Auth Mária jogtanácsos

A per tárgya: adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálati kérelem sorszáma: 9.

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: a Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.K.27.149/2016/6. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.K.27.149/2016/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 489.800 (négy száznyolcvankilencezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] I. A felperes 2013.01.01-06.30. közötti időszakra vonatkozó általános forgalmi adó bevallásaiban a beszerzéseit terhelő, levonható adóként a B. Kft. (a továbbiakban: Kft. 1.) által kibocsátott négy számla - amelyeken akácrönk értékesítése került feltüntetésre - adótartalmát szerepeltette.

- [2] II. A felperes 2013.01. 01-06.30. közötti időszakra vonatkozó általános forgalmi adó bevallásaiban a beszerzéseit terhelő, levonható adóként a K. Kft. (a továbbiakban: Kft. 2.) által kibocsátott négy számla - amelyeken akácrönk értékesítése került feltüntetésre - adótartalmát szerepeltette.
- [3] III. A felperes 2013.01.01-06.30. közötti időszakra vonatkozó általános forgalmi adó bevallásaiban a beszerzéseit terhelő, levonható adóként a L. Kft. (a továbbiakban: Kft. 3.) által kibocsátott két számla - amelyeken vaslemez értékesítése került feltüntetésre - adótartalmát szerepeltette.
- [4] Az elsőfokú adóhatóság a felperesnél általános forgalmi adó adónemben a 2013. 01. 01- 2013. 06. 30. közötti időszakra vonatkozóan bevallások utólagos, pénzösszeg kiutalása előtti ellenőrzés folytatott le. A revízió lezárását követően 2419165875 iktatószámú határozatával a felperes terhére összesen 4.898.000 forint adókülönböt állapított meg, amelyből 3.826.000 forint adóhiánynak, 1.072.000 forint jogosulatlan igénylésnek minősült. A bírság alapot képező adóhiány és jogosulatlan igénylés után 2.449.000 forint adóbírságot szabott ki, 176.000 forint késedelmi pótlékot számított fel, valamint - az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvényben (a továbbiakban: Art.) meghatározott értékhatár feletti készpénzes fizetés megsértése kapcsán - 134.000 forint mulasztási bírságot szabott ki.
- [5] A fellebbezést követően az alperes 20600531907 iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot - annak jogszerűségére tekintettel - helybenhagyta.
- [6] Indokolásában elfogadta az elsőfokú adóhatóságnak azon érvelését, amely szerint a felperesnek a Kft. 1-től, a Kft. 2-től, valamint a Kft. 3-tól befogadott számlái mögött valós gazdasági esemény nem volt. Álláspontja szerint az elsőfokú adóhatóság az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének eleget tett, további bizonyítás szükségtelen volt.
- [7] A Kft. 1-től, a Kft. 2-től, és Kft. 3-tól befogadott számlák tekintetében rámutatott arra, hogy több olyan körülmény is felmerült, amelyek azt támasztották alá, hogy azokban feltüntetett felek között a gazdasági események nem valósulhattak meg. Ezt támasztotta alá egyrészt, hogy a felperesnek értékesített termékek fuvarozását a felperes, illetve a láncolat korábbi szakaszaiban a Kft.1., a Kft.2. és a Kft.3. részére elvégző vállalkozások - többek között Junghaus Lajos egyéni vállalkozó, T. Kft. (a továbbiakban: Kft.4.), és a M. Kft. (a továbbiakban: Kft.5.) - nem rendelkeztek a fuvarozásokhoz szükséges járművel. K. I. Zs. (a továbbiakban:

Magánszemély) - akinek a Kft. 4. és a Kft.5. is az érdekeltségi körébe tartozott - ugyanis akként nyilatkozott, hogy a termékek fuvarozása a ... frsz-ú IFA tehergépkocsival (a továbbiakban: Tehergépjármű) történt, amelyet bemutatni viszont nem tudott, mert állítása alapján azt 2013 szeptemberében egy ócskásnak eladta. A Tehergépjármű azonban már 2005. szeptember 23-án kivonásra került a forgalomból, mivel az működésképtelen volt. Ennek következtében hangsúlyozta az alperes, hogy az akácrönkök és a vaslemezek fuvarozása a Magánszemély által megnevezett útvonalon objektív okból nem volt megvalósítható, és azt a Tehergépjármű műszaki paraméterei sem tették lehetővé.

- [8] Az alperes a Kft.2. és Kft.3. tekintetében kiemelte, hogy a felperes azokkal szoros személyi összefonódásban volt - a felperes ügyvezetője K. K. volt, aki K. F-nek, a Kft.2. és a Kft.3. képviselőjének fia; K. F. a felperesnek, a Kft.2. és Kft.3. is résztulajdonosa volt -, ezért azok nem voltak független gazdasági partnerek sem egymástól, és adóelőny szerzése érdekében működtek együtt.
- [9] Az alperes érvelése szerint helyesen állapította meg az elsőfokú adóhatóság azt is, hogy a felperes aktív adóki játszási magatartását támasztotta alá az is, hogy a Kft. 1-gyel annak ellenére tartott fenn továbbra is gazdasági kapcsolatot, hogy már a revízió során felhívta őt a Kft. 1-gyel kötött ügyletek során felmerült adóki játszás eshetőségére.
- [10] Indokolásában rámutatott arra is, hogy a teljesítést nélkülöző, fiktív számla esetén is kiszabható mulasztási bírság abban az esetben, amennyiben az Art.-ban meghatározott készpénzfizetési korlátot túllépi.
- [11] Az alperes végül utalt arra is, hogy a Kft.1., a Kft.2., a Kft.3. vonatkozásában már jogerős bírósági ítéletek születettek, amelyekben megállapításra kerültek, hogy az adóhatóság a tényállást megfelelő mértékben feltárta.

A kereseti kérelem

- [12] A felperes az alperesi határozattal szemben előterjesztett keresetlevelében sérelmezte, hogy az adóhatóság nem tett eleget bizonyítási, illetve tényállás megállapítási kötelezettségének. Véleménye szerint az adóhatóság a bizonyítási kötelezettséget áthárította rá - így többek között a Tehergépjármű megléte tekintetében is - annak ellenére, hogy őt ez nem terhelte. A bizonyítási indítványait az alperes logikátlan érvelés mentén utasította el, a Magánszemély tanúvallomásának részleteit pedig a revízió annak szövegkörnyezete megváltoztatásával vette figyelembe.

- [13] A felperes hangsúlyozta azt is, hogy az érdekeltségi körébe tartozó - a Kft.2. és Kft.3. - gazdasági társaságok ügyében körében hozott korábbi bírósági határozatok nem állapították meg azt, hogy az abban feltüntetett gazdasági események nem a számlában feltüntetett felek között valósultak meg.
- [14] Keresetlevelében kiemelte továbbá, hogy a mulasztási bírsággal érintett számla esetében nem állapította meg az adóhatóság annak tartalmi hiteltelenségét, a benne felszámított, rá áthárított áfa levonásával kapcsolatban jogsértést nem tárt fel.

Az elsőfokú ítélet

- [15] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Az indokolásában mindenekelőtt hangsúlyozta, hogy a felperes a Kft.2-t és a Kft.3-t érintően a tulajdonosi kört illetően személyi átfedésben volt, a vizsgált időszakban a társaságok székhelye is azonos volt, és a számlakibocsátóik is szinte teljesen megegyeztek. Utalt arra, hogy vonatkozásukban az adóhatóság más határozataiban már több esetben tett megállapításokat, amelyek tárgyában a bírósági felülvizsgálat rendre keresetet elutasító határozattal zárult.
- [16] Indokolásában rögzítette, hogy az adóhatóság helyesen vonta le azt a következtetést, hogy a számlákban foglalt termékek fuvarozásához használt Tehergépjárművel nem lehetett szállítani a megjelölt útvonalon annak életkorára és műszaki állapotára tekintettel. Lehetetlen volt ugyanis egy 28 éves, műszaki vizsgával nem rendelkező teherautóval 272 nap alatt összesen 858 alkalommal fordulni a Győr-Nagymányok viszonylatában jelzett útvonalon, teljesen megrakott állapotban. Erre tekintettel - illetve arra, hogy a felperes nem konkretizálta, hogy mely tényállási elemekre vonatkozóan kérte a tanúk nyilatkoztatását - mellőzte a felperes 5. sorszámú beadványában megjelölt tanúk meghallgatását.
- [17] A szállítás körében nem osztotta azt a felperesi álláspontot sem, amely alapján mivel a Magánszemély 2012. évet érintően tett tanúvallomást, ezért azt nem lehetett figyelembe venni a 2013. év érintett időszak átölelő gazdasági események megítélése tekintetében. Megállapítható volt ugyanis, hogy a Magánszemély tanúvallomásában érintette a 2013. évet, amikor arról nyilatkozott, hogy 2013. szeptemberben egy hulladékkereskedőnek adta el a Tehergépjárművet.
- [18] Rámutatott arra is az elsőfokú bíróság, hogy súlyozottan értékelte azt a körülményt, hogy az adóhatóság a Kft. 3-nál lefolytatott ellenőrzés során felhívta a figyelmet arra, hogy a Kft.1. és a

beszállítói adókiíátszásban vettek részt. Mivel a felperes és a Kft.3 szoros személyi összefonódásban állt egymással, erre tekintettel a felperesnek jelen ügyben is tudnia kellett a fenti körülményről. Ennek ellenére a felperes a számlákat minden aggály nélkül befogadta.

- [19] Szintén nem értett egyet a felperesnek azon véleményével, hogy a mulasztási bírság megállapítása a Kft.2-től befogadott UK1SA3708945 (a továbbiakban: Számla) vonatkozásában azt jelentette volna, hogy azzal az adóhatóság elfogadta volna az abban foglalt gazdasági esemény megvalósulását. Álláspontja szerint mulasztási bírságot a pénzmozgás ténye és módja, valamint a jogszabályi korlát túllépése alapozta meg, amely teljesen független volt a jogügyletek minősítésétől, így attól a ténytől, hogy a felperes az áfát jogszerűtlenül vonta le.
- [20] Végül utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy téves volt a felperes azon hivatkozása is, hogy az adóhatóságnak az 5/2016 (IX.26.) KMK véleményben (a továbbiakban: KMK vélemény) foglaltak miatt objektív körülmények feltárásával kellett volna bizonyítania azt, hogy a felperes adólevonási jogát nem gyakorolhatta jogszerűen. Mivel az adóhatóság a KMK Vélemény meghozatala előtt folytatta le az eljárást, ezért neki csak abban az esetben kellett volna alkalmaznia a „tudta vagy tudnia kellett volna” formulát, amennyiben a gazdasági esemény a számlában feltüntetett felek között megvalósult volna.

A felülvizsgálati kérelem

- [21] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen kérte annak hatályon kívül helyezését a kereseti kérelmében foglaltak helyt adása mellett. Másodlagos kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását. Felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet rendelkezéseit - az Art. 38.§ (3a) bekezdésének, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 163.§ (1) bekezdésének, 167.§ (1) bekezdése, a 206.§ (1) bekezdésének, a 213.§ (1) bekezdésének, a 221.§ (1) bekezdésének, illetve az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 9.§ (1) és (2) bekezdésének, valamint 259.§ 6. pontjának megjelölése mellett - több szempontból is jogszabálysértőnek találta.
- [22] A felperes kérelmében egyrészt sérelmezte, hogy jogsértően vette figyelembe tekintetében az elsőfokú bíróság a Kft.2. és Kft.3. vonatkozásában korábban hozott jogerős határozatokban foglalt megállapításokat, ugyanis azok egyike sem érintette a jelen ügyben vizsgált időszakot. Egyebekben az elsőfokú bíróság ezen ítéletekben

nem is a felek közötti jogügyletekre, hanem azokat megelőző, a szállító és annak alvállalkozói közötti ügyletekre vonatkozó társhatósági megállapításokat vette figyelembe.

- [23] Másrészt a [16] bekezdésében foglalt megállapításokat szintén vitatta, mivel álláspontja szerint a bíróság tévesen mellőzte az általa tett bizonyítási indítványokat, valamint jogsértően mellőzte az által kért - a Kft.1. 2013. évet érintő beszerzéseire vonatkozó - iratok beszerzését. Hangsúlyozta azt is, hogy az elsőfokú bíróság azzal, hogy a Magánszemély által Tehergépjármű 2012. évi használatára vonatkozó tanúvallomást 2013. évre is figyelembe vette, kifejezetten logikátlan és okszerűtlen értékelést végzett a 2013. évi gazdasági események vonatkozásában. Ennek következtében az elsőfokú bíróság a 2013. évi beszerzési számlák hiteltelenségét nem hitelt érdemlő bizonyítékok értékelése alapján, hanem a szállítók feltételezett áruhiánya okán állapította meg.
- [24] Harmadrészt hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen vonta le azt a következtetést, hogy nem kellett vizsgálnia az adóhatóságnak a tudattartalmát az adólevonási joga gyakorlásának körében. Mivel az adóhatóság vonatkozásában azt állapította meg, hogy a vitatott számlákban foglalt gazdasági esemény megvalósultak, de nem az abban meghatározott felek között, ezért - e körben utalt a KMK véleményben, és többek között a Signum Alfa Sped C-446/15. számú, a Bonik C-285/11. számú, illetve Mahagében-Dávid C-80/11. és C-142/11. számú egyesített ügyek ügyben hozott döntésekben foglaltakra - az adóhatóságnak vizsgálnia kellett volna az ügyletek teljesítése során tanúsított magatartását is.
- [25] Végül továbbra is azt a véleményt képviselte, hogy a Számla vonatkozásában az elsőfokú bíróság a mulasztási bírság kiszabása jogszerűségének megállapításával a bíróság egyidejűleg minősítette a kifizetett összeg jogcímét is, azaz az ügylet az abban feltüntetett felek között valósult meg, és arra jogszerűen alapíthatott volna adólevonási jogot.
- [26] Az alperes határidőn belül felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [27] A felülvizsgálati kérelem - az alábbiak szerint - nem megalapozott.
- [28] A Kúria a Pp. 272.§ (2) és 275.§ (5) bekezdésének megfelelően a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között, a rendelkezésre álló iratok alapján vizsgálta felül.
- [29] Jelen ügyben a Kúriának két kérdésben kellett határoznia. Egyrészt

arról, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította-e meg - az alperes álláspontját elfogadva -, hogy a felperes nem volt jogosult az adólevonási jogának gyakorlására.

[30] Másrészt arról kellett döntenie a Számla tekintetében, hogy jogszerűen fogadta-e el az elsőfokú bíróság azt, hogy az adóhatóság egyidejűleg szabott ki mulasztási bírságot a felperesre az Art-ban meghatározott pénzfizetési korlát túllépése okán, és tagadta meg ugyanazon Számla tekintetében az adólevonási jog gyakorlását.

[31] A Kúria mindenekelőtt utal arra, hogy a Kfv.VI.35.675/2016., a Kfv.V.35.723/2016., Kfv.I.35.722/2016., Kfv.I.35.026/2016/6., és a Kfv.I.35.132/2016. számú ügyekben hozott határozatokat - azoknak a jelen ügygel való szoros kapcsolatára tekintettel - jelen határozat meghozatala során figyelembe vette.

[32] Ezt követően a Kúria a [29] és [30] bekezdésekben meghatározott kérdéseket illetően megállapította, hogy több szempont alapján is egyetértett a jogerős ítélet indokolásában foglaltakkal.

[33] A [29] bekezdésben meghatározott ténykérdés tekintetében egyfelől rámutat arra a Kúria, hogy a felperes felülvizsgálati kérelme lényegében e körben a bizonyítékok felülmérlegelésére irányult. A felülvizsgálati eljárás viszont nem akkor ad alapot a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna. Csak abban az esetben kerülhet sor a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha azokat a bíróság kirívóan okszerűtlenül, a logika szabályaival ellentétesen értékelte. Nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésnek pedig az az eset minősíthető, amikor a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálattal támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni. (BH.2013.119.)

[34] Jelen ügyben viszont a rendelkezésre állt bizonyítékoknak ilyen okszerűtlen értékelése nem történt meg. Az elsőfokú bíróság ítéletében a Pp. 221. § (1) bekezdésének megfelelően részletes indokát adta annak, hogy az adóhatóság megállapításait miért találta jogszerűnek, részletesen elemezte és értékelte azokat a körülményeket - így többek között a Tehergépjárműnek a fuvarozásra való alkalmatlanságát, a fuvarozásra megjelölt irracionális útvonalat, a felperes és a számlakibocsátók közötti személyi összefonódásokat, illetve az adókiájtásban gyanús ügyleteket érintő adóhatósági felhívásokat -, amelyek alapján a felek közötti gazdasági események megvalósulását kétségesse tették.

[35] A Kúria nem értett egyet a felperes tanúmeghallgatások elmaradását illetően megfogalmazott aggályaival sem. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban is megfelelő indokát adta annak, hogy miért tartja

szükségtelennek azon személyek tanúként történő meghallgatását. A tényállás az említett tanúk meghallgatása nélkül is tisztázható volt, a meghallgatásuk szükségtelen bizonyítást jelentett volna.

- [36] Másfelől a Kúria nem osztotta a felperesnek a [24] bekezdésben megfogalmazott álláspontját sem. A KMK vélemény 2. pontjában meghatározott csoportban - amikor a gazdasági esemény megvalósult, de nem a felek között - differenciálásra került az adóhatóságot terhelő bizonyítási kötelezettség az adóalany tudattartalmát illetően. Amennyiben a számlabefogadó adóalany a csalárd magatartásban aktív szerepet töltött be, tehát maga is alakítója volt az adókijátszásra irányuló mesterséges ügyleteknek, akkor a tudattartalmának vizsgálata - az, hogy az adókijátszásban való részvételéről objektív körülmények alapján tudott vagy tudnia kellett volna - nem szükséges.
- [37] Az Európai Unió Bírósága pedig maga is számtalan alkalommal rögzítette döntéseiben, hogy az adókijátszás, az adóelkerülés, és az esetleges visszaélések elleni küzdelem olyan célkitűzés, amelyeket a korábbi irányelvek, és a jelenleg hatályos, a Tanács 2006. november 28-i 2006/112/EK irányelve a közös hozzáadottértékadó rendszerről is támogat. (Kittel-Recolta C-439/04. és a C-440/04. számú egyesített ügyek 54. pontja, a Bonik ügy 37. pontja, a Mahagében-Dávid egyesített ügyek 41. pontja)
- [38] Mivel az adóhatóság a revízió során kellő mértékben bizonyította a felperest illetően - különös tekintettel a személyi összefonódásokra, az adóhatósági felhívásra - azt, hogy a jelen ügy tárgyát képező ügyletek tekintetében aktívan közreműködött az adókijátszásra irányuló ügyletben, az elsőfokú bíróság - habár az tévesen arra utalt, hogy a KMK vélemény nem lett volna alkalmazandó annak későbbi keletkezése okán a jelen ügyben - helyesen mutatott rá arra, hogy az adóhatóságnak nem kellett vizsgálnia a felperes tudattartalmát az egyes ügyletek vonatkozásában.
- [39] E körben továbbá arra is utal a Kúria, hogy az ügy irataiból az is megállapítható volt, hogy az adóhatóság határozataiban a felperes az ügyletekben tanúsított aktív magatartásának megalapozásához szükséges körülményeken túl olyan objektív körülményeket - például a fuvarozás körülményei - is feltárt, amelyek alátámasztották, hogy tudnia kellett volna arról, hogy adókijátszásban vett részt.
- [40] Végül a Kúria a [30] bekezdésben definiált jogkérdést érintően is osztotta az elsőfokú bíróság érvelését. A [19] bekezdésben részletezett indokolásában ugyanis helyesen mutatott rá arra, hogy az Art. 38.§ (3a) bekezdése alapján amennyiben az adózó a számla ellenértékének megfizetése során az abban meghatározott készpénzfizetési határt átlépi, az adóhatóságnak a mulasztási

bírságot az Art. 172.§ (20f) bekezdése alapján automatikusan, az alapul szolgáló ügylet minősítése nélkül ki kell szabnia. Ez pedig teljesen független egy esetleges revízió keretében tett, az adott ügyletet érintő megállapításoktól. Az adóhatóságnak később lehetősége van ugyanis arra, hogy egy ellenőrzés keretében - ahogyan az a Számla tekintetében történt - megállapítsa, hogy az alapul szolgáló számlát, illetve az abban foglalt gazdasági eseményt hiteltelennek minősítse.

[41] Mindezek alapján jelen ügyben a [29] és [30] bekezdésekben megfogalmazott jogkérdések tekintetében helyesen jutott arra következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy az adóhatóság jogszerűen tagadta meg a felperestől az adólevonási jogának gyakorolhatóságát, és jogszerűen szabott ki mulasztási bírságot az Art. 38§ (3a) bekezdésében foglaltak megsértése okán is a Számla tekintetében.

[42] A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdésében foglaltak szerint - az indokolás kiegészítésével - hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[43] *Az adóhatóságnak az Art 38.§ (3a) bekezdésében foglaltak megsértése okán a mulasztási bírságot az Art. 172.§ (20f) bekezdése alapján automatikusan ki kell szabnia. Az így kiszabott mulasztási bírság kiszabása viszont nem jelenti akadályát annak, hogy az adóhatóság egy esetleges revíziót követően az érintett ügylet tekintetében az adóalany adólevonási jogát megtagadhassa.*

Záró rész

[44] A pernyertes alperesnek a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült fel, ezért annak viseléséről sem kellett rendelkezni.

[45] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viselésére a felperes a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles.

[46] A Pp. 274. § (1) bekezdése alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálja el, kivéve ha a felek bármelyike tárgyalás tartását kéri, vagy a Kúria a tárgyaláson való elbírálást szükségesnek tartja. A tárgyalás tartását a felek egyike sem kérte, és mivel a Pp. 272.§ (2) bekezdése a felülvizsgálati kérelem kiegészítését, a 275.§ (1) bekezdés pedig a bizonyítást zárja ki, nem merült fel a tárgyalás tartásának szükségessége. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2017. június 29.

**Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök és előadó bíró; Dr. Heinemann
Csilla sk. bíró; Huszárné dr. Oláh Éva sk. bíró**